

Vấn Đề Cá Nhân

Contents

Vấn Đề Cá Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	30
9. Chương 9: Kết	34

Vấn Đề Cá Nhân

Giới thiệu

Trời mưa trời mưa ta có đầu to, đầu to đầu to trời mưa không lo bị ướt, Bản này chính là chuyện cũ cầu huyết không ốm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-de-ca-nhan>

1. Chương 1

EDIT: Phương Sehunnie

Edit còn nhiều chỗ chưa rõ. Mong các bạn có thể góp ý giúp mình.

Phạm Kiến nằm úp sấp ở trên bàn làm việc vô lực lôi kéo tóc của chính mình, trước một trời xế chiều suy nghĩ, bản word vẫn như cũ trống rỗng, đồng hồ máy vi tính dưới góc phải vô tình hiện lên thời gian -04:02.

Hít sâu một hơi, hần mở ra cửa sổ Weibo xem người liên lạc gần nhất, mở ra khung chat.

Người kia là lớp trưởng nhị ban.

Nhật kí tán gẫu chỉ có 2 trang, trang thứ nhất là mới vừa thêm bạn tốt và thời điểm đang hàn huyên.

Lớp trưởng 2: Phạm Kiến?

Phạm Kiến không tiện: Ân.

Lớp trưởng 2: Đã lâu không gặp, gần đây sao rồi?

Phạm Kiến không tiện: Vẫn tốt, mới vừa ở Đông Tam vòng qua mua phòng, trả vay dài.

Lớp trưởng 2: Ha ha, như vậy a, cố gắng lên!

Không nên trách Phạm Kiến lãnh diễm cao quý, chỉ có điều nhiều năm không thấy bạn học cũ. Nếu sau khi tốt nghiệp ba năm sau mới nhớ tới liên hệ thì chắc chắn có lí do một là có việc muốn nhờ, hai là năm đó có quen biết bây giờ ra dáng lắm nên đến đây khoe khoang, sau đó để người khác đổ kị, chua xót, ăn năn, hối hận để tìm cảm giác khoái cảm.

Phạm Kiến là người không cao không lùn không đẹp trai không xấu không giàu không nghèo, cũng không có gì đó khác người, không có ai cần hắn, cho nên tình huống thứ nhất sai.

Trang thứ hai thì lại phát sinh ở ngày hôm nay, nhị ban lớp trưởng ngữ khí vui sướng mà lại thuần túy.

Lớp trưởng 2: Có ở đó không?

Phạm Kiến không tiện: Có

Lớp trưởng 2: Là như thế này, mọi người tốt nghiệp gần mười năm, trường học chuẩn bị làm một cuộc tụ họp cho các học sinh đã ra trường, hi vọng các lớp có thể sử dụng hết khả năng mà khuyến khích bạn học cũ tham gia.

Tay Phạm Kiến ở trên bàn phím run run hạ xuống, bọn họ ở cái tuổi này, cũng không như mười năm trước ngây thơ hồ đồ, nhưng cũng không phải hoàn toàn là mười năm sau tang thương lỗi đời, tiến vào xã hội cũng có mấy năm tháng, chịu khổ đầy nếm nước mắt cũng hưởng qua không ít, góc cạnh bị san bằng có thể tự tôn vẫn là quảng không xong. Mọi người mặc dù không thể nói cảnh ngộ cách biệt thiên địa, có thể cũng sớm bị bụi bặm lắng xuống, từng người lúc trước trên quỹ đạo mà tiến lên.

Qua mười năm này, nếu có duyên hữu tâm liên hệ, khẳng định vẫn như cũ là bạn tốt.

Nếu là vô duyên vô tâm, gặp lại tất nhiên lúng túng, cần gì phải gặp lại?

ảnh đại diện không ngại phiền phức mà lấp loé.

Lớp trưởng 2: Rất bận sao? Cậu cũng biết tôi với cậu vừa vặn là cựu cán bộ của đoàn tổ chức ủy, cho nên trường học mới để cho tôi tới liên lạc với cậu.

Phạm Kiến lúc này mới nhớ tới, nguyên lai mình ở cấp ba là cán bộ, là lớp trưởng...

Tuy nhiên năm đó có công danh a...Hắn quét mắt phòng làm việc một cách chen chúc, cười khổ trả lời.

Phạm Kiến không tiện: Tôi biết rồi, thế nhưng rất nhiều bạn học ở thành phố khác hoặc là nước ngoài, tôi không xác định có thể có bao nhiêu người tham gia.

Lớp trưởng 2: Ai, hết cách rồi, chung quy phải tranh thủ lúc rảnh rồi không phải sao? Cậu xem, tôi gần đây xử lý vội như vậy, trưởng phòng liền không ở, tất cả dựa vào tôi...

Phạm Kiến bình tĩnh, chắc là thăng Phó trưởng phòng, chẳng trách tiểu tử này tích cực như vậy.

Phạm Kiến không tiện: Ân, tôi lập tức đi họp, tôi sẽ tận lực thông báo, tí tán gẫu.

Đối phương gửi lại một khuôn mặt tươi cười, Phạm Kiến phát ra cái phất tay truyền thống.

Flashback Ends

Phạm Kiến từ trong hộp thuốc lá lấy ra một điều thuốc, dùng diêm đốt, rót cho mình ly cà phê thứ hai, canh điều blog trạng thái — tay trái cà phê tay phải khói, rồi bù nhớ tới năm tháng rục rục rồi.

Hắn ngồi chờ một hồi, ban đêm dò xét giờ, đương nhiên sẽ không có người trả lời.

Thở dài một tiếng, hắn mở điện thoại di động truyền tin, gửi đi đồng thời cho cả lớp: “Ngày 20 tháng này, nhà trường tổ chức mười năm bạn học tụ hội, ai có ý định tham gia thỉnh báo danh, nếu không tham gia không cần trả lời — Phạm Kiến ”

Nhìn thông tin gửi đi thành công, Phạm Kiến hít sâu điều thuốc, thỏa mãn mà đảo trên ghế làm việc, cười gian.

Quả nhiên sau 2 phút, liên tục có tin trả lời truyền đến.

“Phạm Kiến, cậu thật hà cmn tiện, có ai canh giờ này gửi tin nhắn? Còn có, tôi đi.” Đồng Hiệp học đại học ở Dương Châu hệ nấu nướng dinh dưỡng, sau khi tốt nghiệp tại đế đô lấy vốn riêng mở quán cơm chuyên kinh doanh hàng thật giá thật đồ ăn quan phủ hoài dương.

“Tốt a, thời gian cụ thể mà bạn hạ chứ. Làm sao cậu biết tôi ngày hôm nay tặng ca?” Khâu Minh học công đại sau khi tốt nghiệp liền đến để đô T làm bác sĩ.

“Chính mình tặng ca cũng không để cho người khác ngủ ngon, tiểu nhân.” Giang Văn về nước sau trở thành giảng viên trường đại học, hắn không nói rõ, Phạm Kiến liền trực tiếp ngằm thừa nhận hắn cùng với Khâu Minh cùng hô hấp cộng vận mệnh.

“Phạm Kiến, tôi chán ghét cậu!” Thẩm Định xinh đẹp làm ở công ty bất động sản? Ở tuổi này vẫn giả ngây thơ, làm Phạm Kiến cả người run lên.

“Phạm Kiến, lão sư đã không dạy cậu nửa đêm gửi tin nhắn là hành vi rất không lễ phép?” Mạnh diêm vương!!!

Phạm Kiến một cái giật mình, quyết đoán trả lời: “Xin lỗi lão sư, thỉnh tiếp tục, sweet dreams! ”

...

Nói chung, tính đến buổi trưa ngày thứ hai, ngày mười hai, cả lớp 48 người có 37 người xác định tham gia, còn có 11 người vì sự cố vắng chỗ.

Đồng học tự hội quy trình là như thế này, buổi sáng mọi người đến trường cũ tham quan, ở hội trường cử hành lễ mừng cũng ban phát chính thức cùng trao tặng các giải thưởng, buổi chiều các lớp tự mình tự hội, buổi tối liên hoan.

Phạm Kiến gọi điện thoại cho Khâu Minh oán giận: “Ai, thực sự là đủ phiền, liên hoan đi, 37 người 36 loại đáp án, chỉ cậu cùng Giang Văn bảo trì nhất trí.”

“Phí lời, nếu tôi dám cùng cậu ấy không nhất trí còn có đường sống?”

“Ha ha, huynh đệ, cậu càng ngày càng không biết xấu hổ...”

“Ai, đừng nói nữa, ngày hôm nay tôi nghe Giang Văn nói, lớp bọn họ cũng đã có người mất.”

“A?” Phạm Kiến kinh sợ lên tiếng.

“Ân, không biết cậu có nhớ hay không, thời điểm quân huấn, tôi và Giang Văn đến ký túc xá lớp 2 ở, kết quả bị người khi dễ, suýt nữa đánh nhau. Đúng, sau đó bởi vì lâm giấc mộng sự, cậu đi đánh Vương Hoài Tấn, lúc đó suýt đem xương sườn cậu đập đoạn tên tiểu tử kia.”

“Họ Phùng đúng không?”

“Ân, gọi Phùng Phong, trước năm hay là năm ngoái, xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi.”

Phạm Kiến trầm mặc hồi lâu: “May là lớp chúng ta người hoàn tề hoạt.”

Khâu Minh ở phía đầu kia trầm thấp mà cười: “Đã nói rồi, lớp chúng ta là muốn thống nhất vô lâm nên tự nhiên mỗi người hồng phúc tề thiên a.”

(Hồng phúc tề thiên: rất may mắn hạnh phúc. Tại mình muốn để cho dễ đọc trong câu đó:”))))

“Đúng rồi” vừa mới u buồn một hồi, Phạm Kiến liền lộ bản tính, “Cậu có thể chiếm được Giang Văn đem về nha, nhiều cô gái xinh đẹp đều chờ cậu ấy a. Cậu xem Giang Văn, là phần tử trí thức, rất nhiều cô gái nhìn thấy ánh mắt cậu ta đều tái rồi. Dựa vào cái gì cùng cậu tên tiểu tử nghèo này a, ân?”

“Được, tôi mới không sợ đây, cậu ấy ở bên ngoài nhiều năm như vậy, mấy cô ở nước Mỹ đều không đem cậu ấy cướp đi được, còn sợ 1 cô xinh đẹp?” Khâu Minh tranh cãi, “Tôi xem cậu chính là đồ kị, Phạm Kiến, không phải tôi nói cậu, cậu cũng nên quyết định, cậu xem tôi với Giang Văn ở chung với nhau nhiều năm như vậy, con của Đồng Hiệp đã lên mẫu giáo bé, cậu vẫn là một người độc thân, ba mẹ cậu không vội sao?”

Phạm Kiến xa xôi thở dài: “Cậu không hiểu, hiện tại mấy cô yêu cầu quá cao, có nhà riêng, cha mẹ đều mất, lại được là thường thanh đẳng còn muốn phải đẹp trai nhà giàu, thực sự không được, ôi cũng chỉ có thể như các cậu đi làm gay.”

Khâu Minh cười nhạo: “Vậy cậu càng phải nắm chặt, bởi vì cậu không chỉ cùng nam nhân tranh, còn phải cùng nữ nhân cướp đấy.”

“Cút đi, đúng rồi, cuối cùng dựa theo nguyên tắc tập trung dân chủ, ở bờ sông ngoài thành, phong ba trang còn có lộc cặng trần nhỏ chọn một cái đi.”

Bên kia truyền đến thấp giọng lời nói nhỏ nhẹ, chốc lát Khâu Minh chẳng biết xấu hổ nói: “Vậy thì phong ba trang đi!”

2. Chương 2

Ngày 19, Phạm Kiến rất sớm đã rời giường, trước tiên liền đi sửa lại tin nhắn, làm một người thanh thoi xuống nhà hàng ăn lẩu.

Xem nhẹ việc gọi điện thoại cho mẹ, Phạm Kiến mới đột nhiên nhớ tới, bấm tay tính ra, tựa hồ đã có hơn nửa năm không có về nhà.

Mỗi một ngày đều như con quay suốt ngày chuyển động, mãi mãi cũng không dừng được, Phạm Kiến không cho mình là người kéo dài bệnh, làm việc hiệu suất không cao đó là sự thật không thể chối cãi.

Tại sao vậy chứ? Sinh hoạt như là một tấm lớn lại rất chán nản, giống như một tầng kén mỏng manh đem hắt nhốt ở bên trong, không tìm được hứng thú, không có cái gì đặc biệt thật bi thương.

Loại tâm tình này, mọi người tinh luyện gọi nó là tê dại.

Trên weibo vẫn như cũ rất náo nhiệt, quan điểm kỳ quái hoặc tương đồng luôn là đề tài cãi vã không ngớt, cực tả, cực hữu, trung gian thiên về tả, trung gian thiên về bên phải, Phạm Kiến đối với loại chính trị này không quan tâm chút nào, Phạm Kiến là phái trung gian lấy xì dầu a.

(Đả tương du: lấy xì dầu. Trong trường hợp này nói về 1 người đi ngang qua nhưng ko để tâm đến những gì diễn ra bên cạnh.:v)

Nam nhân là loại sinh vật hiếu chiến, giống như thiên nhiên đối với kháng tính hoạt động khó có thể chống cự, bất kể là thi đấu thể dục hay là chính trị quân sự.

Năm năm trước, Phạm Kiến còn có thể làm nóng người mà gia nhập luận chiến, mà hiện tại hắn chỉ sẽ cảm thấy buồn bực, xoát xoát “bạn tốt cùng lớp”, “Vây xem tiết mục ngắn”, “Mỹ nữ minh tinh” như vậy phân tổ, sau đó quyết đoán logout, đem tràn đầy năng lượng phụ cùng oán khí quên sạch sành sanh.

“Phục vụ” Phạm Kiến để điện thoại di động xuống mở miệng, “Dem một phần váng sữa đậu nành.”

Nhân viên phục vụ ánh mắt hoặc nhiều hoặc ít có điểm đồng tình, dù sao một nam thanh niên một mình ngồi ở nhà hàng ăn lẩu, nhìn thôi cũng thấy thật bi thương.

Như váng sữa đậu nành ở bếp lửa sôi sùng sục, chậm rãi từ đậu nành biến thành sữa trắng, Phạm Kiến mới thở phào một hơi.

Ngày mai, liền gặp được bạn học cũ đây.

Sáng ngày hôm sau, Phạm Kiến rất sớm đã đi tới trường học, ngoài ý muốn tại cửa lớp phát hiện Mạnh Lâm Vĩ.

“Lão, lão sư hảo!” Có mấy người chính là có ma lực như vậy, cho dù qua nhiều năm, vẫn như cũ có thể để người ta không thể không mặt đỏ tới mang tai, tuy rằng không phải là ngượng ngùng.

Mạnh Lâm Vĩ năm đó là dạng thư sinh, bây giờ cũng đã có chút phong sương đập vào mặt ý tứ hàm xúc, hắn chấp tay sau lưng nhìn Phạm Kiến, chậm rãi nở nụ cười, “Năm đó cậu cũng là người đầu tiên đến.”

Phạm Kiến ngẩn người, cũng không nhận được cười rộ lên: “Lúc đó lão sư đến cũng rất sớm, chỗ đứng và tư thế đều không khác.”

“Theo tôi trò chuyện đi.” Thấy Mạnh Lâm Vĩ móc ra hộp thuốc lá, Phạm Kiến nhanh chóng lấy ra bật lửa giúp lão sư đốt thuốc. Hai nam nhân tại cửa nuốt mây nhả khói một hồi, Mạnh Lâm Vĩ lên tiếng: “Khi nào thì biết hút thuốc?”

Phạm Kiến nhún vai: “Khả năng là đại học đi, em không nhớ rõ.”

“Hút thuốc đối với thân thể không tốt” Mạnh Lâm Vĩ kẹp thuốc lá để, “Có thể bỏ vẫn là bỏ đi.”

“Làm sao để bỏ, lão sư dạy em?” Phạm Kiến lẩm lời nói.

Mạnh Lâm Vĩ làm dáng đập hấn một cước: “Tôi đã nói rồi nhiều năm như vậy, hi vọng cậu có thể hơi dài tiến vào, vừa nhìn thấy cậu liền phát hiện người cũng như tên.”

Phạm Kiến chẳng biết xấu hổ: “Nói rõ cha em có mẹ em nên cực cường có tính dự kiến.” Liếc nhìn biểu, “Lão sư, sau khi tốt nghiệp có bao nhiêu người đến thăm?”

“Ân, vấn đề tốt” Mạnh Lâm Vĩ hít một hơi thuốc, “Sân nghiệp giáo dục mới thiếu khách hàng quen, mà bán sau phục vụ tần suất cùng thiết bị điện đi ngược lại, giống nhau vui vẻ sung sướng, hài tử bận quá sẽ không về hoặc là không muốn trở về và do tự ti mặc cảm lại càng không muốn về, không trên không dưới hoặc là bản thân cảm giác hài lòng, giống như cậu vậy, ngược lại sẽ trở lại gặp vài lần.”

Phạm Kiến nghiêm mặt nói: “Lão sư, kỳ thực em đối trường học có tình cảm.”

Mạnh Lâm Vĩ liếc hấn một cái, thở dài, đứa nhỏ Phạm Kiến này kỳ thực rất tốt, mày rậm mắt to, tiêu chuẩn thập niên sáu mươi bảy mươi trong phim ảnh cũ tương mạo nhân viên. Nhưng là không biết tại sao, vô luận hấn có phát ra bao nhiêu từ tấm lòng thì biểu tình trên mặt hấn vẫn không lộ ra cảm xúc gì, nói trắng ra là, tiện hề hề.

“Lão sư hảo!” Có âm thanh truyền tới, hai người quay đầu lại, phát hiện mấy nữ sinh đến, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, trong tay mỗi người đều mang theo túi sách làm cho nổi danh chữ tốt nhất.

Mạnh Lâm Vĩ gật gật đầu: “Đều vào đi thôi.”

Người lục tục đến đông đủ, mọi người liên liên tục chiến đấu ở các chiến trường trường học hội trường, một cái lớp mấy trăm người chen ở bên trong lú ra lú rú, có thể đồ sộ.

Số ghế chưa thay đổi —— Đông Hiệp bên trái, Phạm Kiến ở giữa, Khâu Minh bên phải, bên phải Khâu Minh là Giang Văn.

“Này, ” Đồng Hiệp nói thầm, “Các cậu nói xem trường học đang làm cái gì, trao giải xong, trò gian rất nhiều a.”

Khâu Minh cười nhạo: “Cảm động trường chuyên trung học? Vậy tôi nhảy vào Giang Văn.”

Nhảy vào đi một dạo ánh mắt xem thường, Phạm Kiến suy nghĩ một chút: “Các cậu có nhớ trước khi tốt nghiệp, lớp giống như cái chợ, tập trung bạn học làm chuyện nhục nhã.”

Mọi người nhớ một chút, bỗng nhiên tỉnh ngộ, năm đó bạn học lục chi phong thịnh hành, dẫn đến thời điểm lên lớp đều có vô số đồng học tại trong ngăn kéo xoát xoát viết, Mạnh Lâm Vĩ nghiêm cấm loại hành vi mang oai phong tà khí này, đem cả lớp chỉnh đốn, cuối cùng vẫn là chuyên môn triệu tập thành hội chợ ở lớp, làm cho mọi người nói lời từ biệt với nhau, trao đổi vật kỷ niệm.

“Khi đó, có phải là nhảy vào quá nhẹ nhàng a” Phạm Kiến có chút không xác định, “Viết xuống trong lòng cảm thấy được có tiềm lực nhất có tiền đồ nhất là tên bạn nào?”

Hai mặt nhìn nhau, Giang Văn có kết luận: “Thật tàn nhẫn.”

Đồng Hiệp thở dài: “Nói cái này tàn nhẫn, tôi lại cảm thấy năm đó tuyển hoa khôi lớp lớp thảo còn tàn nhẫn hơn, cái này chỉ có hơn chứ không kém.”

Hiệu trưởng bắt đầu niệm chú, Phạm Kiến không tự chủ được cảm tạ trời xanh, tuy rằng năm đó hắn hoàn toàn không thích người cứng nhắc làm “Người thống trị”, có thể thấy hiệu trưởng vẫn như cũ cường tráng mà đứng ở chỗ này, liền không thể không khiến người cảm khái lên sinh mệnh nhân từ.

“Nghe nói...” Khâu Minh ở bên cạnh hắn nói nhỏ, “Lần này nhị ban cũng xác định ở phong ba trang.”

Phạm Kiến gật gật đầu, hai lớp có quan hệ cạnh tranh mọi người đều biết, cho nên qua mười năm vẫn là oan gia ngõ hẹp.

“Mời bạn học kiệt xuất phía dưới lên nhận thưởng!” Người chủ trì điệu tiếng nói.

Phạm Kiến chỉ cảm thấy buồn cười, mọi người lúc này cùng lắm chỉ mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, có thể kiệt xuất như thế nào? Quả nhiên lĩnh thưởng chính là thưởng thanh đăng hải về bác sĩ, bây giờ chính tại trường giang khoa học kỹ thuật vườn gây dựng sự nghiệp, chậm rãi mà nói phái đoàn hận không thể tại trên giấy khắc lên 3 chữ cao soái phú.

“Thưởng này cần phải cấp cho lớp chúng ta lớp trưởng tiểu Hiên!” Đồng Hiệp cực không phục, “Vậy cũng phải là danh nhân thành thật.”

“Người nhà bây giờ gọi là lớp trưởng ” Phạm Kiến sửa chữa hắn, “Huống hồ cậu cũng nhìn thấy, người hôm

nay không phải là người nhà.”

[Đoạn này mình cực lực chém đến độ mình cũng không hiểu luôn:v]

Lớp trưởng tiểu Hiền xem như là nhân vật huyền thoại, lúc đọc sách gầy gò nhỏ, hoàn toàn không để cho người khác chú ý, sau khi tốt nghiệp thi hí kịch làm diễn viên, thoát thai hoá cốt lên, trước đây không lâu mới vừa đến trường.

Giang Văn ho nhẹ một tiếng, bọn họ mới phát hiện bởi nói chuyện quá mức tập trung, mọi người đều đồng thời nhìn lại.

Giờ khắc này đã ban đến “Phần thưởng lớn nhất về lương tâm xã hội”, đoạt giải chính là nhị ban Vương Hoài Tấn.

Năm đó Vương Hoài Tấn là một tinh anh bại hoại, từng trải qua năm tháng hun đúc, giờ tay nhắc chân dĩ nhiên là đáng trụ cột vững vàng. Hắn lễ phép mỉm cười tiếp nhận bằng khen, hưởng mọi cúi người chào nói cảm ơn, liền quyết đoán xuống đài.

“Hắn nhất định cảm thấy rất mất mặt.” Phạm Kiến đột nhiên mở miệng.

Khâu Minh nhíu mày: “Ồ? Cậu biết hắn? ”

Phạm Kiến nhún vai: “Đối với hắn tôi cũng coi như biết rõ, dù sao cũng từng đánh giá hắn.”

°Mình có lời muốn nói:

Nói chung là mình chưa có kinh nghiệm edit nào cả. Bộ này chỉ do 1 mình mình edit thôi. Nên sai sót mấy bạn bỏ qua nha =]]]]]]]]; Hãy thương xót mình:”)))))). Đoạn nào không hiểu thì cứ cmt lại cho mình. Mình cảm ơn

3. Chương 3

Phạm Kiến chán ghét Vương Hoài Tấn.

Ít nhất là đã từng chán ghét.

Dù sao không có một nam nhân nào đối với đối thủ cướp đi mối tình đầu của mình sinh ra lòng hảo cảm, tuy rằng chuyện này nghiêm ngặt trên ý nghĩa mà nói, Vương Hoài Tấn thật ra vô tội.

Năm hai cao trung, hồ đồ liền nảy mầm, bạn học Phạm Kiến ngây thơ thuần khiết phát hiện mình sâu sắc thích một tiểu học muội —— da thịt trắng nõn, mái tóc chảnh tề, mắt hạnh nhân linh động, hai má phúng phính, tất cả đều khả ái tự nhiên như vậy.

Nói chuyện với học muội và mua qua ba lần trà sữa, Phạm Kiến xác định tình yêu của mình, dưới sự thúc giục bản năng của đàn ông làm cho hắn xem thường việc che giấu mà vô nghĩa quay đầu lại. Tình ca, thơ tình, thư tình, ba cái đó Phạm Kiến giống nhau không kéo, hắn đến nay đều nhớ một một buổi giữa hè sau giờ Ngọ, tại cây nhãn lồng lộ ra, chính mình đọc lên bộ ba sau 1 đêm vắt óc suy nghĩ, mang theo cực hạn hết sức chân thành cùng trình độ thấp thỏm.

[Giờ Ngọ: là từ 11h đến 13h trưa:v]

“Lâm giấc mộng...” Phạm Kiến ho nhẹ một tiếng, “Em có biết nếu để cho tôi xếp lại bảng chữ cái, tôi sẽ sắp xếp như thế nào không?”

Lâm giấc mộng nhấp một hớp trà sữa: “Sắp xếp như thế nào?”

“Đem u cùng i xếp tới đồng thời.” Nói xong nửa ngày không nghe đáp lời, Phạm Kiến lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn biểu tình Lâm giấc mộng.

Lâm giấc mộng biểu tình rất vi diệu, ít hơn cảm động lại lớn hơn thờ ơ không động lòng.

“Em có thể suy nghĩ thật kỹ, không cần phải gấp gáp cho tôi câu trả lời.” Phạm Kiến xưa nay không biết mình tốc độ nói có thể nhanh như vậy, “Tôi sẽ chờ em!”

Có thể Lâm giấc mộng không phải người thiếu quyết đoán, nàng lắc lắc đầu, mỉm cười nói: “Anh đối với tôi rất tốt, ở trong lòng tôi tôi vẫn luôn coi anh là người bạn rất thân. Có thể là do chúng ta bây giờ vẫn là học sinh, sau đó hết thấy đều vẫn là không biết bao nhiêu, tôi nghĩ việc yêu sớm sẽ làm cho ba mẹ mình thất vọng. Tôi rất cảm động, thế nhưng...”

Rất nhiều năm sau, Phạm Kiến mới hiểu được, Lâm giấc mộng cho hắn chỉ là cái khuôn hồi phục, mà cái này khuôn tên là “Mười động song cự”...

“Giang Văn đôi khi có thể gặp được hắn” Khâu Minh lên tiếng đem Phạm Kiến kéo về hiện thực, “Thật giống hắn hiện tại ở khoa giải phẫu thần kinh đảm nhiệm mổ chính, năm ngoái mới vừa thăng phó giáo sư, rất tốt.”

Quá khứ tình địch vui vẻ sung sướng, Phạm Kiến vốn cho là mình chưa xót mà đổ kị, thật gặp phải tình huống như thế, hắn lại phát hiện mình rất hài lòng tiếp thu.

“Ân, nhất định phải đi? Hắn không phải vẫn luôn là lớp đệ nhị?” Phạm Kiến lười biếng đuổi người, “Nghe nói qua lời giải thích kia, thành tích tốt đều làm học thuật, thành tích trung đẳng làm việc cho người khác,

thành tích kém cỏi nhất toàn bộ phát tài. Bây giờ suy nghĩ một chút, hoàn toàn rất có đạo lý.”

Khâu Minh hạ thấp giọng: “Này ngược lại thật khó khăn mà nói, lớp trưởng tiểu Hiên thành tích cũng rất tốt, không phải không làm học thuật, phát tài đi.” “Giàu sang không thể cảm dỗ, nghèo khó không thể chuyển lay, quyền uy không thể khuất phục. Tôi đối với bản lớp tinh thần diện mạo tương đương thoả mãn.” Phạm Kiến miệng lưỡi trơn tru nói.

[Khổng Tử dạy học trò về nhân cách của người quân tử: Phú quý bất năng **, Bần tiện bất năng di, Uy vũ bất năng khuất. Mình để thuận Việt câu đó cho dễ hiểu ý:vvvvv]

Khâu Minh liếc nhìn hắn một cái, thở dài: “Thời điểm mọi người u buồn đều là văn nghệ thanh niên, chỉ có thời điểm u buồn của cậu, như người bị bệnh thần kinh.”

Phạm Kiến cười cười: “Có lẽ đi, hoặc là tôi u buồn hay không u buồn, đều có chút thần kinh.”

Giáo viên nghiêm trang đối với học sinh đã tốt nghiệp tiến hành ước định, mà các bạn học cũng đang đánh giá ngôi trường vừa thân thuộc lại vừa xa lạ này.

Năm đó tốt nghiệp liền mỗi người đi một ngã, từng người lánh tầm tân hoan, ngồi ở lẽ đường hai góc, tránh né đối phương mỗi một ti tồn tại.

Đã từng là thiếu niên nông cuồng tự cao tự đại, tại chỗ nhuộm giống như trong xã hội bình thường phí thời gian, căn bản không có dũng khí tham gia các cuộc tụ họp.

Đôi mắt hơi khô khốc, Phạm Kiến nhắm mắt dựa vào trên ghế ngồi, lúc trước thức đêm đều không làm xong kế hoạch, đầu liền nhanh chóng xoay quanh, cái kia trống không word trước cửa sổ như thú hoang ăn thịt người, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị đem hắn nuốt lấy.

Mơ hồ có âm thanh vỗ tay truyền đến, Phạm Kiến mỗi mệ mở mắt, không nhìn được ngấn người.

Phía trước cách bốn người hàng bên phải, có người vẫn luôn nhìn chăm chú vào hắn, một thái độ ung dung, mặt mày nghiêm nghị.

Vương Hoài Tấn!

Phạm Kiến bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, làm Khâu Minh ngồi bên cạnh sợ hết hồn, mà Vương Hoài Tấn lại quay đầu, phảng phất ánh mắt nhìn chăm chú chỉ là nhất thời ảo giác.

“Làm sao vậy?” Khâu Minh hai mắt bốc lên tia sáng bất quái.

Phạm Kiến lắc đầu, đột nhiên một câu nói cũng không muốn nói.

Buổi trưa tại phong ba trang ăn cơm, quán cơm này phi thường kỳ ba, không biết chủ quán quá yêu võ lâm truyền kì hay không mà khắp nơi giả cổ lại trang hoàn ngô không ra ngô khoai không ra khoai, tự xưng tiểu nhị phục vụ lại hoàn toàn không đúng chỗ nhân viên tạp vụ, tên quý dị khẩu vị quý dị hơn đủ loại đồ ăn giang hồ, cái gì mà “Cần khôn Bát quái chưởng”, “Hoa mai đoạn mây chỉ”.

Ăn một nửa, Mạnh Lâm Vĩ liền đi chợ đi đến hắc dầy thay một cái khác lớp tiệc rượu, trong đại sảnh liền còn lại nhị ban năm lớp như thế mấy bàn. Các bạn học tùm năm tùm ba mà tán gẫu uống rượu, Phạm Kiến buồn bực ngán ngẩm mà đùa bỡn trong bát đồng hao, “Đồng Hiệp.”

Đồng Hiệp chính vạn phần ghét bỏ mà nhìn một món ăn tên là “Thu giang trường luyện” cá trắng: “Thiếu hiệp có gì chỉ giáo?”

“Cậu nói xem đời người sao trôi nhanh quá vậy?” Phạm Kiến lẩm bẩm nói, “Mười năm a, chỉ chớp mắt liền qua. Tại sao thi đại học xong, tôi chả làm nên tích sự gì, tôi hiện tại không có chút nào nhớ tới?”

“Bởi vì cậu lúc thi đại học tập trung nhiều quá?”

“Nói đúng.” Phạm Kiến gật đầu.

Nếu như những năm chưa từng phấn đấu, mấy cái tật xấu kia từ đâu mà đến?

Nếu không phải, vì sao vẫn luôn tâm thường?

Nghĩ đi nghĩ lại dạ dày lại bắt đầu đau, Phạm Kiến nhú mày lại, bưng chén rượu lên: “Chư vị tại hạ thật không tiện, buổi chiều vừa vắn có chút việc, tôi liền đi trước một bước.”

“Không được, lớp trưởng đi, chúng ta còn tập hợp cái gì a?” Có người kêu lên.

Phạm Kiến liên tục chối từ, những người khác chính là không tha, mãi đến tận Giang Văn bỗng nhiên đến một câu: “Hắn đi hẹn hò, cậu không cho hắn đi, vấn đề cá nhân cậu giúp hắn giải quyết?”

Phạm Kiến một ngụm máu nghẹn tại trong cổ họng, không nhìn Khâu Minh, Đồng Hiệp mấy cái nghiêng nghiêng ngửa ngửa cuồng tiếu, quay đầu đối Giang Văn nói: “Sự tình thành nhất định mời cậu uống rượu mừng.”

Giang Văn ai đến cũng không cự tuyệt: “Kia liền nói rõ, mỗi bàn 2000 trở xuống không đi.”

Phạm Kiến cười khò: “Được, ta bán nhà mời khách còn không được mà.”

“Lớp trưởng, trước khi đi lưu lại địa chỉ liên hệ, điện thoại di động hay QQ, weibo đều được a.”

Phạm Kiến phủ thêm áo khoác, một bên hướng ngoài cửa đi vừa nói: “Cái khác con số quá nhiều, phiền phức, liền weibo đi, Phạm Kiến không tiện.”

Hắn đi xa, Khâu Minh như có điều suy nghĩ mở miệng: “Kỳ thực ta vẫn luôn hoài nghi weibo hắn là cái tiểu hào.”

“Ăn cơm đi, biệt đại hào tiểu hào.” Đồng Hiệp biểu tình phải nói là có bao nhiêu hèn mọn liền có bấy nhiêu.

Giang Văn thở dài: “Bất kể nhân gia chuyện vô bổ, ta nói Khâu Minh, bằng không chúng ta cũng đi trước đi, ta không ăn no.”

Khâu Minh một khóa hồng tâm hướng về đảng, lập tức đứng dậy: “Được, gần đây phát hiện bảo đảm phúc tự bên kia có gia tương đồ ăn vẫn được, ném thử đi?”

Đồng Hiệp nhìn hai người bọn họ đi xa, nhớ tới Phạm Kiến vừa mới rõ ràng thân thể không khỏe, sâu xa nói: “Mỗi người mỗi mệnh, không quan hệ đúng sai...”

[Đã lâu mới post chương mới hự hự:3. Đạo này lười quá còn 6 chương nữa. Fightingggggggggg]

4. Chương 4

Phạm Kiến vừa đi ra khỏi quán cơm, liền đỡ xe không nhìn được nghĩ muốn nôn, thật vất vả đem cảm giác ngọt ngào xuống, ở trong lòng tự giễu, nếu Đồng Hiệp ở đây chắc hẳn nhất định phải hỏi: “Trắng sì, mấy tháng?”

Lên xe khởi động, Phạm Kiến suy nghĩ một chút, vẫn là lái xe đến đơn vị tiếp nhận sinh hoạt .

Kế hoạch lần này, đặc biệt khó khăn, tổng giám đốc đều sắp trắng, nhưng nhóm bọn họ cũng không kiểm ra ý tưởng. Phạm Kiến không nghĩ ngờ chút nào, thời buổi hiện tại kinh tế rất khó khăn, giả thiết cái này case không làm tốt, tổng giám có thể trực tiếp giết bọn họ rồi đi tự sát.

Ai kêu hợp đồng lần này của công ty là tổ chức hôn lễ... Nhóm nhỏ của bọn họ nghiêm nhiên chính là tập hợp những người thấp, nghèo, xấu cùng nan giải với cực phẩm khó khăn, toàn bộ tổ gần tới mười người, đừng nói kết hôn, hai năm qua không có đối tượng vẫn như cũ còn lại, có đối tượng cũng bẻ. Tổng giám đốc trách bọn họ không có sự sáng tạo, không có kinh nghiệm, không có cảm xúc mãnh liệt, kinh nghiệm thì nhất định là không có, còn cảm xúc mãnh liệt ...

Vội vàng ăn năn hối hận vuốt lên nội tâm bi thương của mình, đi nơi nào tổ chức hôn lễ sẽ có cảm xúc mãnh liệt?

Phạm Kiến nhét vào miệng hai mảnh đinh lâm, vẻ mặt đầy chán ghét mà từ bên cạnh rút ra bản “Nếu như em mạnh khỏe, chính là vì trời nắng —— tài nữ lâm huy vì”, tổng giám cho bọn họ nhét mỗi người vào một đồng văn thanh sách báo, hận không thể để bọn họ toàn năng trong vòng một tuần lễ si tình có thể so với từ chí ma, đọc thơ tình của Thái Qua Nhĩ.

Bullshit... Phạm Kiến lật 2 trang, liền bị các loại long lanh ưu thương văn tự đâm mù mắt chó, thẳng thần mở ra weibo, đúng như dự đoán, bạn bè sau khi tụ hội nhiều lên một chút, trong đó một số người bình luận trạng thái mới nhất của hắn, phần lớn là “Chú ý thân thể nha”, “Ngày nào đó rảnh liền tụ họp đi”, “Tôi cũng nghĩ như vậy”, loại này không hề có dinh dưỡng cũng không có ý nghĩa đối thoại.

Những người này, sau năm ngày hơn nửa liền sẽ trở thành cương thi phần đi? Phạm Kiến nhún vai, quyết đoán đổi tài khoản, tên cực kỳ không chủ lưu ——Fluorine 6314.

Cái nick này bị Phạm Kiến biến thành quyển nhật kí, nếu tâm trạng không tốt, liền lên post trạng thái, ngoại trừ mấy cái tên vây cổ ví dụ như cảm thụ bản chất tao nhã, có mỹ thực có khỏe mạnh, điện thoại di động người sử dụng 198011, miễn cũng chỉ có Phạm Kiến chính mình đại hào.

“Mười năm trước chúng ta thân như một nhà, mười năm sau chúng ta mỗi người đi một ngã.” Gửi đi.

Trong dạ dày đau đớn vẫn chưa dừng, Phạm Kiến tâm tư lại mông mông lung lung mà bay xa.

Hắn có một gia đình hạnh phúc—— cha mất mười lăm năm, mẹ tái giá, gặp em trai chưa quá ba lần, còn có một cha dưỡng giàu có. Thoạt nhìn vụn vặt, kì thực cực kỳ may mắn, người khác gọi điện thoại về nhà cũng là vì đòi tiền, mà Phạm Kiến mẫu thân gọi điện thoại đến lại là muốn trả thù lao.

Phạm Kiến có chút đáng chất mà hồi tưởng lại mười bốn năm sau khi cha mất, thế nào lại nói chuyện khách sáo với mẹ, thế nào khỏi bệnh hành càng xa, cho đến khi nhìn nhau không nói gì. Hắn vẫn như cũ yêu mẹ mình, chỉ là thay đổi phương thức, nếu như không thể sớm chiều ở chung, quan sát từ đằng xa cũng coi như là tốt đẹp.

Cấp ba, đại học, lão sư, bạn học, bao quát bây giờ là cấp trên và đồng nghiệp, cho dù thân cận như Khâu Minh, Đồng Hiệp, khôn khéo như Giang Văn diêm vương, không có một người nào phát hiện, Phạm Kiến là gia đình độc thân hài tử, chỉ ngoại trừ một người...

Hắn lại nghĩ tới ngày đó hoàng hôn, bị một cô gái từ chối cùng cái nóng rực ngày mùa hè, kèm theo mùi thơm của cây nhãn mọc huân, người kia ở phòng thực hành hóa thực nghiệm đối với hắn nói: “Có một vấn đề tôi vẫn muốn hỏi, tại sao không trọ ở trường? Lớp 12 rồi, tự một mình sinh hoạt rất ảnh hưởng học tập đi?”

Cho dù vào lúc ấy hắn còn không biết trước mặt chính là tình địch, nhưng hắn đã quyết định chán ghét

hắn.

Phạm Kiến móc ra hộp thuốc lá, lại phát hiện sớm cũng chưa có khói, đem hộp thuốc lá vò thành một cục, hắn tăng tăng thở dài.

Tí tách... Weibo mặt bàn nhắc nhở.

Mở ra vừa nhìn, một người tên là điện thoại di động người sử dụng 13809012010, người này để ý vì 1, miễn vậy cổ đều vì 0.

Phạm Kiến không nhịn được cười cười, ngoại trừ quan hệ xã hội cùng tất cả lấy lòng mọi người ngôn luận, dường như mọi người đều đem điều trong lòng thổ lộ ở mạng xã hội này, trái lại sẽ không có người lưu ý. Bởi vì chân thật nhất, thường thường tới vô vị cũng trầm trọng nhất.

Phạm Kiến không phản đối, tiếp tục ở trên mạng tìm tòi này đó tiểu thanh tân hoặc bức ảnh văn nghệ, tìm kiếm linh cảm.

Tích... Weibo mặt bàn nhắc nhở lần nữa, Phạm Kiến mở ra vừa nhìn, kinh ngạc phát hiện thời đại này nick ảo cũng sẽ bình luận trạng thái của người khác...

“Thân như một nhà thì trước sau gì cũng không phải là người một nhà, cho dù người thân cũng chưa chắc cùng nhau đi cùng một con đường.”

Phạm Kiến trở mất kinh sợ, dù sao cái nick ảo này cmt quá chuyên nghiệp đi, hắn kéo lấy con chuột, do dự là một hồi vẫn là thêm bạn tốt.

Hắn còn đang do dự, lại một bình luận mới xuất hiện, là trạng thái ngày hôm qua.

“Món lẩu không tốt đẹp gì, không bao giờ ăn món này.” Tôi ở mỗ mỗ Lộ mỗ mỗ nick.

Nick kia trả lời là địa chỉ, mặt sau cùng một câu nói: “Nhà này không sai, mặt khác dạ dày không tốt ít đi ăn lẩu thì hơn.”

Phạm Kiến còn đang do dự có nên trả lời hay không, người kia như là quá nhàn rồi, dĩ nhiên từng cái từng cái mà bình luận xuống, trong vòng mười lăm phút đã bình luận 50 lần.

Rất cục, Phạm Kiến trả lời hắn: “Huynh đệ, cậu rất nhàn rồi sao?”

Đối phương tựa hồ cũng ngồi ở máy vì tính, rất khoái lại có tin tức mới truyền đến: “Hoàn hảo.”

Fluorine 6314: Tôi vừa không đại minh tinh cũng không phải danh nhân, cậu như vậy bình luận trạng thái của tôi, khả năng không phải lừa tiền đi?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ta không phải là vì tiền.

Fluorine 6314: Thế tại sao?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Nha, vì cậu.

Phạm Kiến một bầu máu nóng xông lên trán, đụng tới nick ảo liền không tính, lại còn là người bị bệnh thần kinh!

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi cảm thấy được tinh thần trạng thái của cậu không tốt, có khuynh hướng nóng nảy ầm ục, kiến nghị cậu nên điều trị tâm lý, bệnh tình có thể tăng thêm tốt nhất là điều trị sớm một chút.

Phạm Kiến bật cười, bị bệnh thần kinh nhất định là bị thần kinh, thực sự là chuyện cười thiên hạ vui nhất.

Fluorine 6314: Con mắt của cậu để ở đâu mà nhìn ra tôi bị bệnh thần kinh?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Hai con. Bất quá nói thật, trường kỳ ngọt ngào tâm tình không tốt, tâm tình tiêu cực cùng cấp độ sâu sợ hãi cần thiết nhất định hoàn cảnh cùng phương pháp phát tiết ra ngoài, không thì sẽ rất tồi tệ.

Fluorine 6314:... Cậu nói cho tôi làm sao phát tiết...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Chặn không bằng sợ, sợ liền phải biết chứng bệnh của cậu là từ đâu mà có.

Fluorine 6314: Cậu cmn thật sự coi tôi bị bệnh thần kinh?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Chứng nóng nảy ầm ục không phải bệnh thần kinh, chỉ là cậu trường kỳ nằm ở nóng nảy cùng hậm hực tâm lý trạng thái mà thôi.

Phạm Kiến phản xạ có điều kiện giống như muốn phản bác, chẳng biết vì sao, chữ đánh ra đến lại biến thành...

Fluorine 6314: Tôi sống quá thất bại...

Fluorine 6314: Cũng có thể không gọi là thất bại, liền cảm thấy sống sót đỉnh không ý tứ, mọi người bất kể có phải hay không sự nghiệp thành công, ít nhất đều làm việc chính mình thích, bên người có người bạn biết nóng biết lạnh của mình, nhật tử trải qua thật vui vẻ. Bình thường tôi cũng nên nhận, vốn là cũng cứ như vậy điểm ra hơi thở, nhưng là...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Hận gả cho?

[Đoạn nào lỗi cứ cmt:v]

5. Chương 5

Từ sau khi trò chuyện, Phạm Kiến vốn cho là mình sẽ đem người kia quên đi, cuối cùng vẫn là khoan dung hẳn mà nhớ tới. Không biết có phải mình không có tính hậm hực hay không...

Người kia tựa hồ giống như Phạm Kiến, thường xuyên tặng ca, đặc biệt là ca đêm.

Tết Thất Tịch đến, vây trên cổ một mảnh vui sướng, đào bảo tại đã không còn đáng vẻ tươi tắn, hậu cần đã bại liệt, người yêu động dục, Phạm Kiến lại tặng ca.

“Vẫn không hiểu tết Thất Tịch tặng hoa hồng có ý nghĩa gì... Lẽ nào cổ nhân cũng sẽ đem hoa mẫu đơn, hoa tường vi, hoa thược dược đứng ở ven đường bán?”

Không ngạc nhiên chút nào, nửa giờ bên trong liền có bình luận mới.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cổ đại có cấm đi lại ban đêm, không có khả năng lắm, dù sao không phải nguyên tiêu.

Fluorine 6314: Cậu... Học lịch sử?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Đây không phải là kiến thức mà mỗi người Trung quốc đều phải biết?

Fluorine 6314: Xem ra tôi là người Cao Ly...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: E rằng, hỏi phải đi thăm dò gia phả.

Phạm Kiến liếc một cái, tiếp tục đánh chữ.

Fluorine 6314: Cậu làm sao không đi ra ngoài, tăng ca?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ân, ca đêm.

Fluorine 6314: Tôi là tăng ca... Còn không bằng cậu đây, còn không có tiền làm thêm ca.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Không đáng kể đi, ngược lại đều là công tác, đối với tôi mà nói kỳ thực không đáng kể.

Fluorine 6314: Ha ha...

Phạm Kiến nghĩ thầm, đúng đấy, loại công việc này đương nhiên là nghề phụ, ai có thể tuyển cậu chứ.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Có lúc cũng sẽ rất mệt, tôi cùng lãnh đạo và đồng nghiệp ở chung không quá vui vẻ, cũng sẽ bị xa lánh cô lập, mà một khi nghĩ đến khi tôi cầm lương, tôi liền có nghĩa vụ chịu đựng điều đó, hoặc là ít nhất không cho việc đó ảnh hưởng đến công tác.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Dù sao tôi không phải vì lãnh đạo cùng đồng sự mà làm việc, tôi muốn vì khách hàng mà làm việc.

Phạm Kiến cơ hồ cảm động, người này dĩ nhiên một cách không ngờ mà nghiêm túc, ở buổi tối thất tịch cũng không có tinh thần sa sút, biếng nhác, luôn suy nghĩ đến tâm tình của khách hàng. Tuy rằng có lô-gích nhưng vẫn như cũ có chút hỗn loạn.

Fluorine 6314: Cậu biết tôi?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cái gì gọi là biết? Làm sao phát hiện?

Người này thật rất có triết lý, dù sao lòng người cách cái bụng, thời đại này mọi người khuôn mặt không rõ, bạn tốt nhiều năm quay người khả năng chính là người đứng kẻ thù, Phạm Kiến không nhận được cười cười. Fluorine 6314: Tôi có số điện thoại di động.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Không quen biết đi.

Fluorine 6314: Ai, ngược lại tất cả mọi người đều rảnh rỗi, không bằng nói chuyện phiếm đi.

Đánh xong hàng chữ này, Phạm Kiến không khỏi cảm thấy được chính mình đáng thương, là có nhiều sa đoạ nhiều khát khao mới có thể cùng người lạ tán gẫu a!!!

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Hào, tán gẫu cái gì?

Fluorine 6314: Tôi... Có thể là tôi có điểm tế nhị, có điểm cô độc. Thời điểm tôi 10 tuổi, cha tôi mất, sau đó mẹ tôi gặp người thích hợp, lại sinh một em trai.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cậu cùng bọn họ ở chung không tốt?

Fluorine 6314: Cũng không phải, tôi chỉ là nghĩ không nên quấy rầy bọn họ. Thường xuyên liên hệ nói chuyện, Cha dường tôi có thể sẽ suy nghĩ nhiều, cũng có thể sẽ không cao hứng.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ân, cậu làm có đạo lý, nhưng là cậu như vậy mẹ cậu có lẽ sẽ cảm thấy khổ sở đi? Bà ấy sẽ cảm thấy cậu đang trách bà.

Fluorine 6314: Tôi và bà thảo luận chuyện này, tôi đề cập tới cái nhìn của tôi, tôi nghĩ bà hiểu được.

Fluorine 6314: Huống hồ, nhìn thấy tôi nàng có thể sẽ nhớ tới cha, chuyện này không tốt, ngày lễ ngày tết chào hỏi cũng thấy rất tốt, tôi nghĩ bà cần phải hưởng thụ cuộc sống bây giờ đi.

Fluorine 6314: Kỳ thực cậu nói sai, tôi thật không nóng nảy ầm ứ, tôi chỉ là có điểm tế nhị, một một chút.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Chuyện tình cảm cũng không hài lòng?

Fluorine 6314: Ân, quen bảy người, tất cả đều không thành, mối tình dài nhất cũng là nửa năm.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Như vậy không tính thất bại, nói về ý nghĩa, cậu như vậy đã gọi là thành công.

Fluorine 6314: Làm sao vậy? Thật không phải là tôi hoa tâm, Mỗi mặc nào đó tôi đều rất sẵn sàng ôn nhu, mỗi khi chấm dứt, bọn họ liền nói với tôi “Anh đối với em rất tốt em cảm thấy chúng ta không thích hợp, em cảm thấy được anh không yêu em”. Tôi không hiểu đến cùng là tại sao.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Chuyện tình cảm, tôi không hiểu lắm, vẫn bận đọc sách.

Fluorine 6314: Nha? [cười xấu xa] Cậu chưa yêu ai bao giờ? Đến, ca ca giúp người phân tích phân tích, tốt xấu gì cũng coi như là kinh nghiệm phong phú mà.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi cảm thấy được nói chuyện tình cảm rất tế nhị.

Fluorine 6314:...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ít nhất là không phải một mình tôi quan sát được, toàn bộ đều rất tẻ nhạt. Hẹn hò, điện ảnh, KTV, công viên trò chơi, quán cà phê, những việc này sau khi kết hôn sợ rằng cũng sẽ không làm tiếp đi? Tôi cảm thấy được có chút xúc nổi.

Fluorine 6314: Cậu nói kỳ thực cũng không sai, mà cũng không phải hết thấy tình nhân đều là như thế này. Tuy rằng, trước kia tôi hẹn hò đều dẫn bạn gái đến mấy chỗ đó, bởi vì các cô gái yêu thích.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cho nên các cô ấy có khả năng cảm thấy được người không có cái, .

Fluorine 6314: Nữ sinh cùng nam sinh không giống nhau, nữ sinh là muốn đi chơi này nọ, hơn nữa có chuyện cũng sẽ không nói thẳng chỉ giấu ở trong lòng. Chờ các nàng thật nói ra, rất có thể chính là chia tay.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cá nhân cậu từng trải qua mấy cuộc tình không quá xuông xẻ, ?

Fluorine 6314: Khả năng đi, kỳ thực từ mối tình đầu của tôi đã không thuận lợi rồi.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Nha?

Fluorine 6314: Thời điểm cấp 3 tôi có thích một cô gái, đặc biệt đáng yêu, kết quả tôi tỏ tình bị cự tuyệt. Nàng thích một học sinh mặc sơ mi trắng ôn văn nhã nhặn.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Như vậy a, cậu rất hận người kia?

Fluorine 6314: Một lần đi, mà cũng không phải bởi vì nguyên nhân này. Yêu thích ai là sự tự do của nàng, không có Vương mỗ cũng sẽ có Trương mỗ.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cái người kia họ Vương?

Fluorine 6314: Làm một ví dụ, họ Vương nhiều người.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Sau đó thì sao?

Fluorine 6314: Vừa bắt đầu ta không biết cô ấy thích cậu ta, tôi cũng không quá yêu thích nam sinh kia, tự cho là thông minh, đâm vết sẹo của người khác hoàn dương dương tự đắc. Sau đó, tôi rất cục tìm ra cơ hội, thời điểm đi ngang qua lớp bọn họ đem hắc đánh cho một trận.

Fluorine 6314: Hiện tại nhớ tới đặc biệt ấu trĩ, có thể vào lúc ấy là một tiểu tử vất vả mũi chưa sạch. Sau đó tôi vẫn cùng hắn đối nghịch hơn một năm, mãi đến tận khi tốt nghiệp.

Fluorine 6314: Rất hối hận, lúc đó kỳ thực cần phải lưu lại phương thức liên hệ. Mấy ngày trước bạn học tụ họp liền thấy hắn, tưởng chào hỏi, mà phát hiện mình một điểm lập trường đều không có, nói thế nào, hắc, tình địch?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi nghĩ hắn đối với cậu ấn tượng hắn là cũng rất sâu sắc đi, đối nghịch lẫn nhau, nếu như hắn coi cậu như là không khí, cậu cũng sẽ không như vậy kiên trì.

Phạm Kiến hí mắt, tựa hồ quả thật có chút sự tình, từng tia từng sợi mà một lần nữa hiện lên ở trong đầu.

Fluorine 6314: Có lẽ vậy.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ân, tôi có chút việc, trước hết off đây, tết Thất Tịch vui vẻ.

Fluorine 6314: Cậu cũng vậy, huynh đệ.

Phạm Kiến hít sâu một hơi, mở cửa sổ, gió giữa đêm hè lập tức ập đến, đem bên những thứ bẩn thỉu bên trong phòng, không khí cùng tích úc tâm tư đều thổi tan đến thất thất bát bát, ở trước mắt như khói.

Bạn trên mạng là người tốt, Phạm Kiến dựa vào cửa sổ trầm nghĩ.

[Sai sót. Mọi người bỏ qua nha v:]

6. Chương 6

Sau một thời gian cùng người bạn trên mạng tán gẫu cơ hồ đã thành thói quen, thường thường sẽ là ở buổi tối, có lúc có thể tán gẫu một canh giờ, có lúc lại chỉ có thể là năm phút đồng hồ.

Phạm Kiến có đôi lúc lo lắng quá nhiều mà tiết lộ tin tức cá nhân, có thể hay không ở một tương lai không xa tự chuốc lấy phiền phức, mà khi hắn cùng với người này lần thứ hai ở trên mạng nói chuyện, liền không khống chế được mà đem chuyện không nên nói từng câu từng câu một phun ra.

Bọn họ bỏ ra thời gian rất dài thảo luận chuyện nhân sinh, luyện ái, vận mệnh, mới nhìn quả thực không giống như là hai nam nhân tán gẫu, trái lại như là hai người đa sầu đa cảm văn nghệ nữ thanh niên.

Cái hôn lễ case công ty vẫn như cũ dừng lại, giám đốc cơ hồ là tự giận mình mà chỉ đạo bọn họ trước tiên đi làm một văn án vòng du, Phạm Kiến cơ hồ là thở phào nhẹ nhõm, dù sao quảng cáo vòng du muốn gặt chính là đứa nhỏ, mà hôn lễ quảng cáo thụ chúng đều là người trưởng thành trải qua lỗi đời mắt vàng chói lửa.

Buổi trưa, Khâu Minh gọi điện thoại lại đây, dùng một loại vênh mặt hất hàm sai khiến, giọng điệu không chút khách khí buộc hấn bởi Giang Văn đi cửa hàng nội thất giúp khuân đồ.

“Cậu tại sao không đi?” Phạm Kiến tức giận.

“Tôi ở ngoại thành a.”

“Chỗ nào nào?”

“Đại tây bắc ”

Phạm Kiến bất đắc dĩ đỡ trán: “Tôi và hấn đi vạn nhất bị người khác nghĩ sai hướng thì làm sao?”

Khâu Minh cười nhạt: “Cậu cho rằng ai cũng cùng cậu nương tựa, nhìn thấy hai nam nhân đi trên đường còn có thể hiểu lầm?”

“Vậy tôi hiểu lầm các cậu?”

Khâu Minh vội ho một tiếng: “Nói chung, cậu ấy ngày hôm nay không có lớp, sau đó đi đón cậu, liền quyết định như thế a.”

Thở hổn hển thở hổn hển mà dời một cái tủ sách di động ngoài ra một cái giường đôi, có lẽ là lương tâm phát hiện, Giang Văn thỉnh Phạm Kiến ăn cá nướng.

“Tôi nói, cậu sao không bỏ ra ít tiền thuê người giao hàng?” Phạm Kiến oán giận nói.

Giang Văn nhún vai: “Trước nghe bạn học cũ nói, có người cải trang thành người đưa thư đem một lão già cùng một đứa bé giết chết, từ đây tôi liền quyết định không mua thức ăn nhanh nữa”

Phạm Kiến “A” một tiếng, đột nhiên nghĩ đến thật giống mấy ngày trước ở trên báo chí từng thấy tin tức tương tự, “Là bạn học lớp cậu làm cảnh sát?”

Giang Văn gật đầu: “Ân, lớp phó nhị ban, bây giờ là tổ trọng án trường, lần trước họp lớp không đi.”

“Xem ra loại mặt bằng sơn không muốn hợp lớp đi?” Phạm Kiến gấp miếng rau diếp phóng tới trong miệng, cau mày, “Rau già rồi, khó ăn muốn chết.”

Giang Văn lại không tiếp lời, vẫy vẫy tay: “Ồi chào, Vương Hoài Tấn.”

Phạm Kiến cứng người nhưng lại không quay đầu lại, nghe phía sau truyền đến tiếng bước chân, cuối cùng ở bên phải dừng lại. “Àn, thật trùng hợp.”

“Làm sao, một người a?” Giang Văn hiềm thấy khách khí, “Không bằng ăn chung đi? Chúng tôi cũng vừa mới bắt đầu ăn, Phạm Kiến, cậu cũng biết mà ha.”

“Hảo a.” Vương Hoài Tấn do dự một chút, ở bên cạnh Phạm Kiến mà ngồi xuống.

Phạm Kiến cắn răng, nặng ra một nụ cười không thể không khó coi hơn: “A, Vương chủ nhiệm hảo!”

Vương Hoài Tấn cũng cười: “Àn, đã lâu không gặp.”

Giang Văn giật giật khóe miệng, cúi đầu ăn cơm.

Ba người mỗi người một ý mà bắt đầu ăn, Phạm Kiến kỳ thực hơi kinh ngạc, suy nghĩ trong lòng một chút bác sĩ nói chung xem xét liền khiết phích, sẽ không ăn cá nướng, lẩu, thức ăn cay e rằng còn thấy không vệ sinh, mà Vương Hoài Tấn tựa hồ tiếp thu hài lòng.

“Công tác rất bận?” Vương Hoài Tấn phá vỡ trầm mặc.

Phạm Kiến ghét nhất chính là điểm này Vương Hoài Tấn, vĩnh viễn dùng một loại khẩu khí bình tĩnh đặt câu hỏi, mà loại kia cái gọi là thân sĩ cùng quan trong lòng liền tổng là thắm vào điểm khó giải thích được cảm giác ưu việt, ít nhất chính hấn cho là như vậy.

“Cậu hỏi ai?” Giang Văn ngẩng đầu, mặt đầy vô tội.

Vương Hoài Tấn nhún vai: “Bầu không khí quá an tĩnh, lên đề tài mà thôi. Các cậu không cần kiêng kỵ tôi, cứ tiếp tục bàn luận chuyện vừa rồi đi.”

“Há, chúng tôi mới vừa nói đến Chính Tề Ninh, ” Giang Văn mang theo nhắc nhở mà nhìn Phạm Kiến liếc mắt một cái, “Đang nói đến vụ án giết người gần đây.”

Khoái ba mươi đây xích hoàn đối diện đi vạch trần sự dây dưa không rõ, Giang Văn người có phải là quá coi thường ta? Phạm Kiến ở trong lòng oán thầm, phối hợp gật đầu: “Nói đến một vụ án giết người.”

“Ồ? Có phải là nữ nhân mang thai?” Vương Hoài Tấn mạn bất kinh tâm nói.

Phạm Kiến vừa lúc gấp một khối cá tử, tay dừng một chút, đem cá tử gấp đến Vương Hoài Tấn trong bát: “Đừng khách khí, ăn đi, ngày hôm nay Giang Văn mời khách.”

Vương Hoài Tấn biểu tình vi diệu nhìn chăm chăm trong bát phá vụn cá tử, “Cảm tạ.”

Sau đó, hắn ăn hết.

Giang Văn kém điểm bật cười, vốn tưởng là kẻ đáng ghét ngược lại xếp đặt một đạo, Phạm Kiến có bao nhiêu xoắn xuýt liền có bấy nhiêu xoắn xuýt.

“Không phải, là mới, đạo tặc ngục trang thành người đưa thư đem một ông già với một đứa trẻ giết chết.”

Vương Hoài Tấn thở dài: “Ân, bây giờ tỉ lệ phạm tội là rất cao, mọi người vẫn là tăng cường phòng bị ý thức đi. Đúng rồi, lần trước lúc ăn cơm nghe nói cậu đi kết thân, tiến triển thế nào?” Hắn mỉm cười nhìn Phạm Kiến, rất giống như huynh đệ thất lạc nhiều năm.

Phạm Kiến trừng mắt Giang Văn, tử sĩ diện nói: “Gặp mặt mấy lần, tôi cảm thấy không thích hợp. Không liên quan, coi như nhiều thêm một người bạn, rất tốt đẹp.”

Vương Hoài Tấn gật đầu liên tục, trên mặt tràn ngập đồng tình lý giải, Phạm Kiến trong lòng một trận tà hỏa, hỏi ngược lại: “Còn cậu? Kết hôn chưa?”

Vương Hoài Tấn cười lắc đầu một cái: “Bạn quá.”

Phạm Kiến lập tức lên tinh thần: “Người nhà của cậu không vội sao? Áp lực xã hội nhiều như vậy, cậu không đi kết thân?”

Giang Văn nhìn đồng hồ tay một chút: “Tôi buổi chiều có khoa, tôi thanh toán liền đi trước, các cậu chậm rãi ăn.”

Vương Hoài Tấn đứng lên: “Hay là để tôi đi, cậu không ăn bao nhiêu.”

“Thôi, tôi đáp ứng Phạm Kiến, cậu muốn mời khách thì để lần sau đi.” Giang Văn vội vã tính tiền, quay người liền đi, lưu lại bóng lưng quả quyết.

“Tôi thế nào cảm giác... Cậu ấy không muốn cùng chúng ta ăn cơm.” Phạm Kiến lẩm bẩm nói.

Vương Hoài Tấn cười cười, ngồi đối diện Phạm Kiến, Phạm Kiến chú ý tới qua nhiều năm như vậy, phong cách của Vương Hoài Tấn vẫn không thay đổi, áo sơ mi trắng, quần tây dài đen, giày da đen...

“Cha mẹ tôi ly hôn, bọn họ không quá quan tâm tôi.” Vương Hoài Tấn cấp Phạm Kiến thêm dango trà thủy, “Ngoại trừ cha mẹ, thời đại này, cũng sẽ không có người khác quan tâm việc không đâu đi?”

Phạm Kiến ngẩng đầu nhìn hắn, nửa ngày không nói gì, Vương Hoài Tấn đối diện tầm mắt của hắn, không tránh không né.

“Như vậy a...” Phạm Kiến nửa ngày bỏ ra một câu nói, “Vậy cậu ở bệnh viện chủ yếu là giải phẫu vì chủ còn lại là nghiên cứu vì chủ?”

Vương Hoài Tấn ánh mắt lóe lóe, rất có lễ phép mà trả lời: “Kỳ thực cũng hướng dẫn sinh viên, thế nhưng chủ yếu là trị liệu vì chủ, giải phẫu sắp xếp cũng là đỉnh đây, thời gian có thể làm nghiên cứu rất ít...”

Một bữa cơm ăn nhạt như nước ốc, hai người ăn qua mấy món ăn liền có lễ phép mà cáo biệt. Lâm lúc: khi khác. Ai cũng không xin phương thức liên hệ của đối phương.

Phạm Kiến ngồi trên xe, hít sâu một hơi, cảm thấy được ngày hôm nay thật sự là hồng phúc.

7. Chương 7

Trong phòng thí nghiệm hóa học ánh sáng vô cùng tốt, hắn lúi cúi tay Vương Hoài Tấn quát: “Lâm giác mộng không phải yêu thích cậu!”

Đối phương sững sờ mà nhìn mình, khuôn mặt bị ánh sáng chiếu vào, lại thêm mơ hồ.

Phạm Kiến tỉnh lại, hừng đông tứ điểm, ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh màu mực.

Giấy dựa mờ tới đầu giường điện thoại di động, mở ra weibo, gửi tin nhắn.

Fluorine 6314: Ngày hôm nay gặp mặt tình địch.

Fluorine 6314: Sau lại phát hiện tôi là cái sb.

Phạm Kiến nhắm mắt lại, thiếu ngủ dẫn đến huyết thái dương từng trận sưng lên, đại não lại tỉnh táo đến đáng sợ.

Tích...

Thậm chí có tiếng nhắc nhở, Phạm Kiến khá là kinh ngạc, nghĩ thầm bây giờ người kia chắc là 24 giờ phục vụ.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Giải thích thế nào?

Fluorine 6314: Cậu còn chưa ngủ?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Mới vừa tỉnh.

Fluorine 6314: Không phải là bị tôi đánh thức đi...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Không có, không đến nỗi.

Fluorine 6314: Nếu không, cậu trước tiên đi ngủ?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Không ngủ được, nói đi, làm sao vậy?

Fluorine 6314: Cậu có nhớ tới, tôi cùng cậu nói qua, mối tình đầu của tôi thích người họ Vương kia chưa?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cậu không phải nói chỉ là nêu ví dụ...

Fluorine 6314:...

Fluorine 6314: Hảo đi, hấn họ Vương, được chưa?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: mỉm cười hảo, Vương bạn học làm sao vậy?

Fluorine 6314: Ngày hôm nay gặp mặt hấn đồng thời ăn cơm chung, cảm thấy được chính mình lúc còn trẻ quá hồ đồ, có điểm có lỗi với hấn.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Hồ đồ là có ý gì?

Fluorine 6314: Chính là ấu trĩ kích động cổ tình gây sự.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ân.

Fluorine 6314: Kỳ thực hồi tưởng lại, năm đó cậu ấy rất nhường nhịn, hướng hồ cũng chưa từng nói lời gì quá đáng. Năm đó cậu ấy để lại cho tôi một vết sẹo phỏng chừng cũng là vô ý, bởi vì cậu ấy cũng sống một mình, không lý do muốn trào phúng ta. Thành tích tốt, lớp trưởng tốt, Lâm giác mộng yêu thích hẳn kỳ thực cũng rất bình thường.

Fluorine 6314: Hiện tại cảm thấy được chính mình thật ngu xuẩn, năm tháng thanh xuân quả thực chỉ còn dư lại lịch sử đen tối...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi đoán hẳn cũng không có trách cậu đi.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Nghe cậu thuật lại, hẳn hẳn là cũng điểm tẻ nhạt, vừa vặn có người làm bạn, thỉnh thoảng còn có thể có người nói chuyện. Fluorine 6314: Ân, tôi nỗ lực đánh cậu ấy ba lần, lần thứ nhất ở phòng học hóa học, kết quả thời điểm ra tẩy Hậu lão sư đi ngang qua.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Thật là tiếc a.

Fluorine 6314: Lần thứ hai là học nông, còn không có đánh tới chéo áo của hẳn, kết quả hai lớp nam sinh liền bắt đầu quần đấu, còn bị phạt đứng kiểm nghĩa vụ lao động, suýt nữa bị cắt chức lớp trưởng.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Thành thật chia buồn.

Fluorine 6314: Lần thứ ba là lúc tốt nghiệp, tôi đi tới lớp cậu ta, vốn là muốn đánh.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Kia tại sao không có ra tay?

Fluorine 6314: Lúc tốt nghiệp, lưu luyến bạn bè mà chỉ lo hàn huyên sau đó liền quên mất.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: ...

Trước khi tốt nghiệp, lần cuối cùng nhìn thấy Vương Hoài Tấn là lúc lên trường học lấy điểm. Mới vừa kết thúc thi đại học, các bạn học như bệnh trĩ... Sai, thoát cương ngựa hoang giống nhau hoan thoát vui mừng, cho dù có người phát huy thất thường, có người thi rất đều không thể che giấu đi sự vui vẻ khi ra trường.

Phạm Kiến đi lên khu giải phóng, trong túi nắm chặt tờ giấy, tâm lý suy tư về kì nghỉ hè tính cùng bọn Khâu Minh đi du lịch, trước mắt nhìn thấy Vương Hoài Tấn, tâm tình cực kỳ thích ý.

Mãi đến tận hẳn nhìn thấy Vương Hoài Tấn một người đứng ở bên thao trường, nhìn đón gió phấp phới hồng kỳ.

“Làm sao? Hướng tổ quốc tuyên thệ đâu?” Phạm Kiến quái gỡ.

Vương Hoài Tấn vẫn như cũ mặc áo sơ mi trắng, cười cười: “Không, tùy tiện nhìn thôi.”

Phạm Kiến đi tới bên cạnh hắn, đột nhiên nhớ một tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp, đánh quá trùng huyết hiểu rõ nhất, quá trùng huyết ở đâu tới.

“Nghe nói cậu đậu Nam Khai?” Vương Hoài Tấn mở miệng.

Phạm Kiến mất tập trung: “Àn, có thể thuận lợi thi đậu tôi đã cảm ơn trời đất.”

Vương Hoài Tấn hơi hơi sảo nào: “Không nghĩ tới cấp ba chỉ quen thuộc dăm ba người, dĩ nhiên không một ai có thể trở thành đồng học.”

“Híc, cậu và ai quen thuộc nhất?” Phạm Kiến hơi kinh ngạc, không nghĩ tới chính mình loại này cả ngày tìm có người đi đường, cũng có thể bị giới định đến rất quen phạm trù bên trong đi, Vương Hoài Tấn bình thời là có bao nhiêu tự bế a.

Vương Hoài Tấn nhún vai: “Tôi kỳ thực cùng đại đa số bạn học đều tính sơ giao, có thể đồng thời đàm luận học tập, cũng là chỉ có Chỉnh Tề Ninh, Giang Văn thêm cả cậu.”

Chỉnh Tề Ninh thi trường cảnh sát, Giang Văn xuất ngoại, Phạm Kiến chính mình đi nơi khác.

“Tri giao bán thừa thớt?”

Vương Hoài Tấn cười cười: “Àn, trước kỳ thi tốt nghiệp trung học nghe đến lớp các cậu xướng tống biệt, rất cảm động, lớp chúng tôi không đoàn kết.”

“Đó là, ” Phạm Kiến dương dương tự đắc, “Cũng không nhìn ai là lớp trưởng.”

Hiếm thấy khí trời sáng sủa, mặt trời cũng không quá chói mắt, hai người rất ăn ý mà cùng ngẩng đầu nhìn trời, bỗng nhiên dưới chân trời màu xanh lam có một đám bầy câu trắng thông dong mà bay qua.

“Sau khi tốt nghiệp còn chuẩn bị trở về?” Vương Hoài Tấn đột nhiên hỏi.

Ánh mắt Phạm Kiến ngơ ngẩn nhìn hắn: “Đương nhiên phải quay về, hộ khẩu ở B thị, không trở lại thật lãng phí!”

Vương Hoài Tấn cúi đầu nhìn cái bóng của mình, trầm mặc hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Đến nơi khác, hảo hảo bảo trọng.”

Rốt cuộc là bạn học mấy năm, cho dù trước lại có thêm kẻ hở, đến khi ly biệt, có bao nhiêu ân oán đều có thể quăng, cảm giác thân cận.

Phạm Kiến vỗ vỗ bờ vai hắn: “Giang Văn nhờ vả Mỹ Quốc, làm nhiệm vụ quang vinh của nhà giáo có thể trên vai rồi cậu rồi! Sau đó phát đạt, ngàn vạn chăm sóc bạn học cũ a.”

Vương Hoài Tấn nghiêng đầu nhìn hắn, cười giỡn nói: “Vậy hay là thôi, tôi học y. Chỉ hy vọng vĩnh viễn biệt chăm sóc đến bạn học cũ, tất cả mọi người khoẻ mạnh.”

Lộ ra rèm cửa sổ dày nặng, mơ hồ có thể thấy được thiên quang dần lên, Phạm Kiến thở dài.

Fluorine 6314: Ai, không biết có phải hay không đã từng là tình địch, nhưng tôi vẫn đối với hắn đặc biệt để ý.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ân, e rằng chỉ là cậu và hắn gần đây gặp mặt tương đối nhiều đi.

Fluorine 6314: Không biết, ngược lại bạn học tập hợp sẽ thấy tâm tình của hắn hoàn thật phức tạp. Nguyên lai cho là đồ kị, kết quả nhìn thấy hắn nhảy nhót tưng bừng, công việc rộng mở dĩ nhiên còn thật vui vẻ. Kỳ thực tất cả mọi người đầy đủ, không giống lớp bọn họ có một người mất sớm, không quản sự nghiệp thế nào, kỳ thực tất thấy đều tốt đẹp.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi nghĩ nếu hắn nghe cậu nói, hắn nhất định sẽ thật cao hứng.

Fluorine 6314: A a a a a! Lớn tuổi, đột nhiên hoài niệm chuyện cũ a! Hoài niệm tôi xuống đây...!!!

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Làm sao vậy?

Fluorine 6314: Tôi đột nhiên có linh cảm...

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Cái case kia?

Fluorine 6314: Đúng! Hôn lễ công ty cái kia.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Xin hỏi suy nghĩ của cậu là như thế nào từ tình địch nhảy đến hôn lễ?

Fluorine 6314: Khả khả, thiên tài tổng là cô độc, không cầu dong nhân lý giải

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Nhìn đến cậu cuộn sóng tuyến liên biết cậu tâm tình tốt...

Fluorine 6314: Quyết định sau đó đi công ty viết ra, ha ha, lão giám đốc lúc này cuối cùng cũng coi như không có cách nào xoi mói đi.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Hảo, vậy tôi liền đi xuống trước ngủ, tối hôm qua trực ca đêm.

Fluorine 6314: Tôi đến cùng vẫn là quấy rầy cậu, ân, vậy cậu đi xuống trước ngủ đi, ngủ ngon! Không, chào buổi sáng!

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Chào buổi sáng.

Mười năm trôi qua, tôi rất cục có thể nói với cậu chào buổi sáng...

8. Chương 8

Phạm Kiến đứng trước bàn làm việc tổng giám đốc có vài phần nơm nớp lo sợ.

“Nói đi, hi vọng lần này cậu không làm tôi thất vọng.” Tổng giám đốc biểu tình lăm liết.

“Là...” Phạm Kiến hít sau một hơi, “Tôi nghĩ như thế này, làm giả một cái hôn lễ tiếp đến là một cái case, hẳn trước đây là thẩm mên người đã kết hôn...”

Tổng giám đốc liếc hẳn một cái, nhíu mày:

“Sau đó hẳn đoạt cô dâu”

Phạm Kiến lắc đầu: ” Hẳn rất chuyên nghiệp chuẩn bị cho hôn lễ đó, làm cho nó trở nên thật hoàn mỹ, sau đó nhìn bọn họ đi vào lễ đường ”

“Sau đó không lâu, khoảng một tháng, hẳn nhận được một tấm thiệp, trên đó viết hai chữ ‘cảm ơn, mẩu chốt chính là cô gái kia vẫn còn nhớ tên hẳn.”

Tổng giám đốc nhíu mày: “Cho nên họ đã từng lướt qua nhau? ”

“Có lẽ vậy, còn lại sẽ để cho khán giả suy đoán tiếp.” Phạm Kiến nhún vai, “Ngài không cần phải lo lắng về

cảm nhận của khán giả như thế, dù sao được người thăm mến đối với phụ nữ là đáng giá đặc chí, mà đối với đàn ông cũng ẩn ý tìm được nửa kia thành công, xem như là đàn ông có bản lĩnh đi...”

“Ừm..” Tổng giám sớ cảm nở nụ cười,

“Có ý hay, tôi thật hiếu kì cảm hứng của cậu ở đâu mà tới nha”

Phạm kiến nhún vai: “Tất cả cảm hứng từ chính trong cuộc sống, không phải sao?”

“Tốt, cậu có thể lui được rồi, cuối tháng sẽ tăng lương ”

Phạm Kiến vui vẻ xin lui,sau khi trở lại phòng làm việc của mình thì cứ ngỡ như đang mơ. Thừa dịp không ai chú ý, hần lén lấy điện thoại ra để lên weibo.

“cảm ơn tình địch, cảm ơn thời gian, cũng cảm ơn người sử dụng di động 13809012010.”

Đợi 5 phút, không thấy đối phương trả lời, Phạm Kiến tức giận mà cắt lại điện thoại, tiếp tục vừa gõ văn bản trên word vừa suy nghĩ về văn án.

Tâm tình rất tốt, với lại buổi tối Phạm Kiến có hẹn Khâu Minh cùng đi ăn cơm ở nhà Đồng Hiệp. Đã có mấy người đang ngồi trong nhà Đồng Hiệp, con gái Đồng Hiệp thấy thế phấn khích chạy tới khen.

“Oa, cái váy mới này thật là đẹp! Thúc thúc quả thực tưởng hướng người cầu hôn rồi!” Phạm Kiến tay còn không đụng đến Đồng tiểu thư đã bị Đồng Hiệp vô tình vung khai.

“Con nhớ kỹ, sau này cách xa cậu ấy xa một tí, hai cái kia là an toàn, nhớ chưa?”

Bé gái như hiểu như không mà gật gật đầu, lại giống như chim nhỏ mà chạy đi.

“Ước ao đi!” Đồng Hiệp cười ha ha, đối mặt hai người mà nháy mắt.

Khâu Minh không tỏ rõ ý kiến: “Không đáng kể, tôi và Giang Văn còn không nghĩ là phiền đây, vườn trẻ, tiểu học, trung học, rồi thi đại học, thi nghiên, tìm đối tượng, mua nhà, mang tôn tử, Đồng tử hiệp, cậu có phiền đây.”

“Đi đi đi” Đồng Hiệp đến thêm rượu cho mọi người, “Tôi liền cho các cậu đồ kị với tôi”.

Phạm Kiến nhấp rượu: “Quên đi, tôi không có dự định sinh con, vì vậy càng không đồ kị với cậu”Đồng Hiệp ai oán: “Do hôm đó tôi không bình thường nên đã không cẩn thận trong quan hệ ”

“Bắt quá,” Giang Văn nhìn Phạm Kiến rồi liếc mắt một cái, ” Lần trước ăn cơm, mọi người đoán Phạm Kiến đựng phải ai?”

Khâu Minh cười hì hì: ” Đồng Hiệp cậu đoán xem”

Phạm Kiến liếc một cái:”Chuyện đơn giản lại bị mấy người làm cho rầm rầm rộ rộ. Vương Hoài Tấn, đưa tôi cái kia.”

“Không đánh nhau?” Đồng Hiệp tài nghệ cao siêu gấp miếng gạch cua đậu phóng vào bát Phạm Kiến.

Phạm Kiến vui vẻ mà ném thử, bốc lên ngón tay cái: “Đồ tươi đúng là ngon, rốt cuộc là xuất thân chính quy”. Liền nhấp một hớp Đồng Hiệp cất rượu của mình đi, Phạm Kiến thích ý nheo mắt lại, “Bao nhiêu tuổi rồi, tại sao lại đánh nhau. Từng người nói đi, không có gì.”

“Như vậy a,” Giang Văn kéo dài âm thanh, “Bắt quá tôi ngược lại là biết đến một cái cùng hần liên quan bát quái, muốn biết?”

Phạm Kiến giả vờ hồ hững: “Ngược lại liền không quen, nếu cậu nghĩ như vậy thì cứ nói đi.”

“Thôi, tôi cũng không phải dạng tiểu nhân.” Giang Văn múc muống rau rút thang, cùng Khâu Minh trao đổi ánh mắt mang ý vị thâm trường.

Phạm Kiến cứ như mèo cào ăn vài miếng thức ăn, cuối cùng đầu hàng:” Được rồi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cậu nói đi”

“Nghe nói năm đó hần thâm mền người nào đó...”

Phạm Kiến thối phù một tiếng bật cười:

“Cái này cũng quá không căn cứ đi? Thứ nhất, nếu là thâm mền, người khác làm sao biết? Thứ hai, dựa vào kinh nghiệm sống, nghe theo lời đồn chính là vô căn cứ.”

Bị cắt ngang Giang Văn có chút tức giận, cười lạnh nói: “Không tin liền tính, ngược lại tôi nghe nói hần vẫn luôn giữ lại đồ vật của người kia đây.”

Đồng Hiệp đẩy mặt bát quái:” không nghĩ tới tin tức Giang Văn cậu lại linh thông như vậy, quả nhiên bị Khâu Minh làm hư, ta đoán một chút, lúc đó thì có thể lưu thứ gì a, cũng không phải là khăn tay đi?”

“Sai” Giang Văn nhún vai, “Là trương bài thi, còn giống như ngũ văn, có vẻ là như có viết văn kia mặt.”

“Phốc, thật đúng là câu chuyện cười”. Phạm Kiến không nhịn được bắt cười, biết được quá khứ tình địch khừu sự tổng khiến người cảm thấy được sảng khoái, tuy rằng đáy lòng lại có chút thần thờ khó giải thích.

Đại khái biết được từng cùng một nhịp thở tên còn lại phủ đầy bụi chuyện xưa, dễ dàng hơn khiến người ta nhớ về thanh xuân?

“Tiêu đề viết văn càng văn nghệ” Giang Văn hồ hững, “Tôi không biết là bài thi của ai, thế nhưng nghe nhị ban nói hình như là một phần bài văn mẫu, gọi là ‘Phản ứng hóa học cùng ái tình’”

Biểu tình Phạm Kiến lập tức cứng lại

Hắn đương nhiên nhớ tới mảng viết văn kia.

Lớp 12 năm tháng tựa hồ mãi mãi cũng cực nóng không chịu nổi, quạt điện trên đầu không biết mệt mỗi cứ xoay tròn mãi, phòng học như cối đời này không quen nhau chen chúc, đại gia giữ lại đồ mồ hôi mồ hôi lạnh múa bút thành văn.

Phạm Kiến ngồi bút không tính ôn nhu từ chỉ gian thượng xẹt qua, lưu lại chú định bị xử thất bại câu chữ.

“Ái tình cũng không phải là phản ứng vật lý, phản ứng vật lý bất quá là một hồi gặp gỡ, giao nhau sau không chút nào dấu vết.

“Ái tình là phản ứng hóa học, đất đèn tia lửa mà tự hợp sau, cải biến số mệnh quỹ tích.”

“Biểu tình của tiểu tử kia không đúng”. Đồng Hiệp nói khẽ với Khâu Minh.

Khâu Minh lắc đầu: “ là mỗi người đều nhìn ra rồi, Giang Văn, cậu có phải là biết cái gì rồi không? Làm sao cậu biết?”

“Trước đây không biết,” Giang Văn nhún vai, “Bất quá bây giờ biết.”

Đồng Hiệp suy tư: “Cậu một cái, hình ảnh đội trưởng một cái, thêm vào Vương Hoài Tấn, các người nhị ban xác thực không đi đường thường.”

Giang Văn lườm hắn một cái:” hiện tại không phải thời điểm thảo luận xác suất, tôi cảm thấy Phạm kiến cả người bối rối.”

Phạm Kiến phục hồi tinh thần, ho nhẹ một tiếng:”Kỳ thực cái này cũng không có gì, tôi đoán chừng cũng chính là thiên văn chương viết quá tốt rồi, hắn ngưỡng mộ tôi tài hoa. Huống hồ, mấy người không cảm thấy đem tình địch viết dở viết văn cất giấu, hoàn toàn là xuất phát từ biến thái tự luyện tình kết? Chớ

suy nghĩ quá nhiều, trên thế giới này có nhiều như vậy cơ mà. Nào, Đồng Hiệp, tôi mời cậu!”

Mấy người cũng ngằm hiểu được, không đề cập tới chuyện này nữa.

Phạm Kiến uống rượu không thể lái xe, buổi tối liền ngủ lại nhà Đồng Hiệp, giữa mùa hạ ở ngoại ô, tiếng ve kêu chó sủa, cực kỳ giống nhiều năm trước đây đầy sao nằm dày đặc đêm ấy.

Fluorine 6314: người khác sống là một bi hài kịch, mà tôi, là một trò khôi hài.

Chương này con bạn mình edit. Mình chỉ sửa lại lỗi chính tả thôi.

Đây là lời nó muốn nói:

Dè hú hú hú húuuuuuuuuuuuu

9. Chương 9: Kết

Màn đêm mùa hè buông xuống khó tránh khỏi có chút khô nóng, điện thoại di động đặt ở bên gối, Phạm Kiến lại không thấy tin nhắn phản hồi, người kia phỏng chừng đang nghỉ phép đi.

A yêu thích B, B lại yêu thích C, C lại thầm mến A... thấy đơn giản nhưng lại phức tạp, toàn ẩn chứa lượng thông tin lớn.

Cứ việc bên người có một đối hiền khang lệ đảm nhiệm kiểu mẫu, Phạm Kiến xưa nay chưa nghĩ tới, sẽ có một ngày cùng nam nhân có mối quan hệ kia, lại còn là Vương Hoài Tấn.

Cái kia vĩnh viễn làm cho hắn như nằm ở cổ họng quân địch giả, người kia rất ít khi nổi giận, đa số là mang theo ý cười khó lí giải được.

Phạm Kiến cười khổ, thực sự không cảm thấy được bản thân có cái gì để người khác yêu thích. Khuôn mặt bình thường không đẹp, tiền kiếm chỉ đủ sài, độc miệng, miệng tiện, da mặt dày, thấy thế nào cũng không giống loại hình mà người khác yêu thích.

Khó bề tin tưởng.

Phạm Kiến mơ mơ màng màng ngủ, ngày hôm sau tỉnh dậy liền nhìn điện thoại di động, mới phát hiện người kia nhắn lại cho mình.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Nếu như không có tính hý kịch, liền sao gọi là nhân sinh như diễn?

Fluorine 6314: Lão huynh cậu nói văn nghệ ghê nha, vừa mới online sao?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Mới vừa tan tầm, hiện tại đang ăn điểm tâm.

Fluorine 6314: Công tác rất bận, làm ca đêm hả?

Phạm Kiến nhú mày, không nên a, nếu là ca đêm tối hôm qua tại sao không trả lời? Hơn nữa người kia rốt cuộc là làm nghề gì?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Ân, chuyện tối ngày hôm qua khá là phiền toái. Làm sao vậy? Cậu gặp phải sự tình gì không hài lòng? Làm ra loại kia cảm khái.

Fluorine 6314: Cậu đối với đồng tính luyện ái thấy thế nào?

Hỏi xong Phạm Kiến liền có chút hối hận, mặc dù bây giờ trên internet nào là làm gay, hoa cúc bay ngợp bầu trời, mà ở một quốc độ cổ xưa, đồng tính mền nhau dù sao vẫn là một loại kiêng kỵ, chẳng may đem cậu ấy hù chết.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi đối với từ kia không quá quen thuộc, nghe đầu phong bình thật không tốt, mà tôi đoán, bất luận tính hướng như thế nào, đều có điểm tốt, điểm xấu.

Fluorine 6314: Thật thận trọng, cậu kì thị sao?

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Không biết.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Bởi vì...

Phạm Kiến nhìn chăm chăm màn hình, cuống họng hơi hơi khô khốc, nguyên nhân chính mình lại liền không tưởng tượng nổi.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Tôi cũng yêu thích nam nhân, tôi đoán tôi không có tư cách kỳ thị bọn họ.

Fluorine 6314: Yêu thích nam nhân này, nam nhân yêu nam nhân.

Điện thoại di động người sử dụng 13809012010: Có chuyện gì làm cho cậu nhắc đến thế?Fluorine 6314: Ân, sự tình có chút khúc mắc.

Phạm Kiến hít sâu một hơi, vội vã trả lời vài chữ.

Fluorine 6314: Phía bên này tôi có việc gấp, cậu còn chưa ngủ đi? Sau khi ăn xong mau ngủ vừa cảm giác, ngủ ngon nha

Hạ xuống weibo, Phạm Kiến điểm tâm cũng không ăn, vội vã cùng Đồng Hiệp hỏi thăm một chút, liền lái hướng thành phố trở lại.

Nghe động cơ tiếng nổ vang rền càng xa xôi, Đồng Hiệp đối lão bà hân than thở: “Xong, liền trồng vào đi một cái.”

Thừa dịp thời điểm kẹt xe, Phạm Kiến do dự một chút cấp Giang Văn gọi điện thoại: “Này, ngày hôm nay các cậu rảnh rồi?”

Nhận điện thoại chính là Khâu Minh: “Tôi phải đi ra ngoài, Giang Văn rảnh rồi, làm sao, cần tư vấn cái gì à?”

Phạm Kiến thở dài: “Tôi phiền chết rồi, được rồi, có việc thì cậu cứ làm đi, tôi một hồi liền đến.”

Khâu Minh dừng một chút, ôn hòa nói: “Rất nhiều chuyện không hẳn nếu muốn rõ ràng như vậy, mà sau khi hiểu rõ, cậu sẽ phát hiện kỳ thực cũng không có đáng sợ như vậy.”

“Ân, ” Phạm Kiến cảm thấy đến thanh âm của mình hơi khô khốc, “Biết đến.”

Trời xế chiều Phạm Kiến cùng Giang Văn nói chuyện mấy tiếng, nhưng đối với lời nói, nội dung hai người đều là giữ kín như bưng, Khâu Minh không có hỏi, Giang Văn không đề, mà từ sau tình thế phát triển đến xem, tựa hồ cái đoạn đối thoại kia có tác dụng không thể coi thường.

Ngày mùa hè biển ảo không ngừng, sáng sớm vẫn là mặt trời chói chang, sau giờ Ngọ liền hạ xuống mưa rào tầm tã.

Phạm Kiến đứng ở trên ban công, châm một điếu thuốc, chỉ cảm thấy dạ dày từng trận mà đau đớn.

Mở ra weibo, Phạm Kiến tiện tay phát ra điều: “Quảng cáo con người khi còn sống ——18 dạ dày viêm, 28 dạ dày co giật, 38 đau dạ dày, 48 dạ dày xuất huyết, 58 cây nến .”

Phát xong sau, tiện tay đem điện thoại di động ném qua một bên, Phạm Kiến liền nằm ở trên giường mê đầu ngủ nhiều.

Không biết qua bao lâu, có tiếng chuông cửa leng keng leng keng mà vang lên, Phạm Kiến kéo dép lê mở cửa, khá là ngoài ý muốn phát hiện là người đưa bưu phẩm.

“Xin chào, thuận phong phú chuyển phát nhanh, tiền hàng đã thanh toán, thỉnh ký nhận.”

Phạm Kiến nhú mày: “Tôi gần đây không có mua đồ a.”

Tiểu ca nhún vai, thường thường tình cờ gặp mấy khách nhân hồ đồ, chính mình mua thứ gì ngày thứ hai có thể bỏ quên sau đầu, “Thỉnh ký tên đi, có thể là lễ vật cũng nói không chừng.”

Ký tên đóng cửa lại, Phạm Kiến mở ra bưu phẩm, khá là kinh ngạc phát hiện là một bao thuốc dạ dày, khí trệ đau dạ dày kiện vị tiêu cơm là đình lâm Star thư đạt hỉ...

Biết hần đau dạ dày chỉ có tiểu hào quân, nhanh như vậy là có thể mua được thuốc, biết đến hần vẫn như cũ lúc trước ở nhà cũ... Tiểu hào chỉ cùng đại hào lẫn nhau để ý, lúc bạn học tụ hội có nhắc qua chính mình đại hào.

Phạm Kiến đứng tại chỗ sửng sốt nửa ngày, lấy điện thoại di động ra gửi nhắn tin.

Người nhận: 13809012010.

Ngón tay tại mài cát giới thượng du dời, chậm rãi chuyển nhập: “Vương Hoài Tấn, là cậu đi?”

Không biết qua bao lâu, điện thoại di động khê chấn động.

“Ân.”

Phạm Kiến cười cười: “Đem số điện thoại chính mình thả ở trên mạng, không sợ sao?”

“Ngược lại cũng sẽ không có người chú ý tới.”

Tiếng mưa rơi dần dần, ngoài cửa sổ xanh thẫm.

“Cảm ơn, không chỉ là bao thuốc này.”

Đối phương yên lặng một hồi, tựa hồ suy nghĩ làm sao trả lời.

Phạm Kiến rót cho mình chén nước sôi uống thuốc, ẩn hạ tối hậu mấy cái kiện.

“Tôi xem cậu thứ sáu này rảnh rồi, không bằng đi ra ăn bữa cơm đi.”

“Được.”

Yêu thích cũng tốt, cảm hận cũng được ám muội cũng tốt, bằng hữu cũng được.

Niên thiếu xoắn xýt tâm sự tại năm tháng dòng lũ bên trong vỡ bờ, cuối cùng còn lại, chỉ là sâu sắc quan tâm cùng hồi ức xa xưa.

Không hẳn đoàn viên, mà là chân thật không hẳn mừng rỡ, mà lại điềm nhiên. Đây chính là thành nhân thế giới.

Mình có lời muốn nói:

A a a a a a a a a a a. Thật sự là mình không thể tưởng tượng được bộ này lại có cái kết mở a. Không những là kết mở mà chương này còn ngắn hơn cả chương khác mấy trăm chữ. A thật là hảo bất công. Thế là cũng xong bộ này rồi. Qua bộ này mình thấy khả năng chém của mình không tồi a. Chào các đồng râm. Hẹn vào một bộ khác cũng ngắn như này hắc hắc.

Edit hoàn: Ngày 28 tháng 8 năm 2017. Thất tịch 7 tháng 7. Hôm nay trời mưa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-de-ca-nhan>